

P. V RESTAURACI

P. obědval v restauraci, když v tom k němu se přistoupil blíží vrchní číšník, přísně se na něho podíval a hlubokým nízkým, a záhadným hlasem mu řekl: „To, co máte na talíři, není na jídelním lístku.“

P. se ihned omluvil.

- No, řekl uspěchaně, nenamáhal jsem se podívat do jídelního lístku. Jen tak Pro všechny případy jsem se zeptal na kotletu, myslel jsem si, že ji asi máte, a jestliže ne, tak že byste ji snadno našli někde v okolí, ale byl jsem připravený objednat si se zeptat na něco jiného, kdyby kotlety nebyly. Číšník nevypadal, aniž by se jevil zvláště překvapený, vzdávil se a chvíli poté mi ji přinesl se ke mně přiblížil a, takže...

Samozřejmě zaplatím cenu, která bude třeba. Je to pěkný kousek, to nepopírám. Bez váhání zaplatím. Kdybych to byl věděl, rád bych si vybral jiné maso nebo jednoduše vejce, a stejně v každém případě teď už nemám moc hlad. Okamžitě se s vámi vyrovnam.

Nicméně vrchní se ani nepohnul. P. se cítil hrozně nesvůj obtěžován. Po chvíli vzhledl zvedl oči... a sakraehm! Teď před ním stáloji vedoucí podniku.

P. se hned omluvil.

- Nevěděl jsem, řekl, že kotlety nejsou na jídelním lístku. Nepodíval jsem se do něj, protože mám velice slabý zrak a neměl jsem u sebe cvikr, a potom, mi čtení mi dělá pořád hroznou bolest. Zeptal jsem se na první věc, která mě napadla, spíš jsem doufal, že mi nabídnou něco dalšího k nalákání jiných návrhů, než že bych měl na kotletu chuť podle mé chuti. Číšník byl určitě bezpochyby velmi zaměstnaný, dál nehledal a přinesl mi tohle, a ostatně já sám jsem byl se zcela roztržitý, pobavený pustil jsem se prostě do jídla, nakonec... zaplatím vám osobně, když protože už jste tady.

Avšak vedoucí se nehýbal. P. se cítil stále více nesvůj obtěžován. Když mu podával účet, náhle uviděl rukáv odz uniformy; stál před ním policista.

P. se hned omluvil.

- Vešel tam, aby si trochu odpočinul. Najednou na něj bez okolů křičí. „A pro pána? Co to bude...?“ – „NoΘ, jedno pivko“; řekl. „A dál?“ křičel rozzlobený číšník; a tak, spíše aby se ho zbavil než kvůli něčemu jinému: „Tak tedy kotletu.“ Už o tom víc nepřemýšlel, když mu ji přinesli na talíři; prostě tam stála před ním jakoby u něj byla má důvěra...

- Poslouchejte, kdybyste chtěl zkusit dát tuto záležitost do pořádku, byl byste velice laskav. Tady je, pro vás.

A podal mu stofrankovou bankovku účet se 100 franků. Když slyšel, jak se policistovy kroky vzdalují, cítil se už volný. A vtomle teď se před ním objevil policejní komisař.

P. se hned omluvil.

(...)

Tereza Soušková